

Ostatně soudím, že Monaco bylo dobyto...

Že už to přede mnou řekl někdo o Kartágu? Proč ne, když k tomu měl důvod. Já taky. Splnil jsem si totiž v Monacu všechny cíle, které jsem si určil. Až na jednu drobnost – k princezně mi chybělo 7 metrů. Ale princezna Stephanie, patronka závodu, tam byla a odstartovala nás. Těsně předtím než stiskla spoušť k ní ovšem přistoupil nějaký chlap v kvádru a podržel jí ruku s pistolí. Nejdřív jsem si myslel, že se jí trásla ruka nebo že se báli, aby někoho nezastřelila, ale pak mi došlo, že je to nějaký další papaláš či člen královské rodiny a že takhle vlastně odstartovali oba najednou.

Vydali jsme se tedy na osmidenní pouť po monackém přístavu Port Hercule. Kromě limitované série čtyřiceti elitních závodníků, mezi které jsem taky patřil, odstartovala i kvanta příchozích, závod byl totiž především charitativní akcí a za každý kilometr, který se tam ušel, někdo věnoval 1EUR na nadaci Children and Future. Těch příchozích, mezi kterými byla i řada kvalitních závodníků, bylo nakonec v cíli evidováno přesně 6157, od těch, co ušli třeba jen jedno kolo, až po ty, kteří naběhali či nachodili stovky km a pronikli v pořadí i mezi elitní čtyřicítku. Přede mne se ovšem žádný takový nedostal. Přede mnou v konečném pořadí skončilo jen 19 běžců, čímž předesílám, že jsem obsadil 20. místo. Což ovšem nebylo tak podstatné jako fakt, že mezi chodci jsem přemožitele nenašel. A těch **617km 850m** znamenalo nejen nejdelší vzdálenost, jakou kdy český chodec ušel během jednoho závodu, ale současně i nejlepší dosud evidovaný chodecký světový výkon na této nestandardní trati.

Okruh, který měřil 1373m, vedl z prostoru startu a cíle po nábřeží s jednou téměř pravoúhlou zatáčkou a klasickou obrátkou, kde byl umístěn druhý snímač čipů, takže zkrátit si cestu nebylo kde. Zato prodloužit si cestu nebyl problém. Davy lidí na trati vynikaly naprostou bezohledností, nejvíc se jich sešlo vždy v zatáčkách a samozřejmě při vnitřní straně okruhu, kde jim nedělalo žádné starosti si klidně zastavit a pokecat s protijdoucími známými. Přes den tak bylo na okruhu někdy i hodně přes tisíc lidí najednou, držet optimální stopu bylo pro závodníky zcela nemožné. Navíc to znamenalo kličkovat, zastavovat, překračovat psy a děti, a to všechno byl nesmírný nápor na kolena a kotníky. A v té strkanici ani nebylo radno chodit při břehu, počasí bylo sice nádherné, ale na koupání to nebylo...

Povrch okruhu byl pevný, ale nebyl ideálně rovný, střídaly se různé druhy dlaždic, některé byly i pohyblivé, a když jsem náhodou uviděl přes ty davy, do čeho se ženu, na poslední chvíli mi nějaký předběhající běžec skočil přímo pod nohy nebo ten přede mnou náhle změnil směr či zastavil. Populární byla i paní s dvěma jezevčičky, která chodila zásadně prostředkem a každé psisko na vodítku kopírovalo jeden okraj trati. Za ní se tvořily vždy fronty...

Za některé špatné došlapy jsem si ovšem mohl zcela sám. Co se taky celé dny při tom chození mezi davy dá dělat jiného než koukat, kdo chodí proti. A že byly k vidění i pěkné kousky! Ovšem po osmidenním průzkumu kolemjdoucích žen jsem usoudil, že v Monacu je zřejmě povinné nosit podprsenku.

Nejhorší ze všeho ale byl asi 25m dlouhý úsek před jachtovým klubem, kde byla klasická dlažba zvaná „kočičí hlavy“, snad žádná z nich neměla rovný povrch a snad žádné dvě vedle sebe nebyly v rovině. To se nedalo bezbolestně projít ani když tam byl člověk sám. A tenhle kousek cesty nám ještě občas opepřili mladí jachtaři, kteří si vytáhli svoje lodičky přímo do cesty, jako by nikdo kromě nich neexistoval. Jedna jachtařka zatočila se svým plavidlem na kolečkách tak šikovně, že mi stěžeň projel přímo mezi nohama. Naštěstí dost nízko. Když jsem ten stěžeň podržel rukou, abych ji zabránil v dalším pohybu, zvláště směrem vzhůru, jejich trenér mne ještě seřval, ať nepřekážím. Zjevně mu nevadilo, že mám startovní číslo.

Všichni jsme se těšili na noc, kdy konečně bude na okruhu volno. Nejen závodníci. Těšila se i Bílá paní, která se zjevovala vždy kolem druhé ranní celá v bílém, s bílými vlasy a aristokraticky vzpřímeným držením těla. Odkráčela si důstojnou chůzí své kilometry a zase před rozedněním mizela. Přízrak. Pak tam ještě v noci pravidelně chodila jedna v bílém, ale ta byla menší a smála se na mne a zdravili jsme se. To přízrak nebyl, spíš zázrak. Pozdravy mezi závodníky byly při potkávání běžná záležitost. Já jsem ze začátku asi polovinu těch běžců neznal, tak než jsem se zorientoval, zdravil jsem pro jistotu každého, koho jsem potkal. No a protože potmě trochu hůř vidím, stalo se, že jsem první noc pozdravil i dva požární hydranty a jeden lodní motor Yamaha, 40kW.

Chození v noci bylo tedy psychicky ozdravné, ovšem v noci se má také spát. A hlavním účelem mé cesty do Monaca bylo najít a vyzkoušet si nějaký pravidelný režim „práce“ a „odpočinku“, protože jsem byl po svých dvou startech na šestidenním závodě v Antibes přesvědčen, že to dělám blbě. To se nedá vyzkoušet v tréninku, jen v živém závodě. A ten v Monacu byl pro to ideální. Navíc Monaco mělo u mne dluh, protože jsem tam loni startoval v závodě na 24 hodin, který jsem díky šílenému počasí a špatnému zázemí nedokončil, a já nemám rád nevyřízené účty.

Naordinoval jsem si tedy jen krátké spánky několikrát denně, na buzení jsem si vzal jen kuchyňskou „minutku“, kde lze nastavit max. 99 minut, a s tím jsem hodlal vystačit. Říkal jsem si, že když se to po třech dnech neosvědčí, dám si klidně delší volno a v dalších dnech to zkusím jinak. Nechtěně k tomu pak i došlo. Ne, že by se mi režim prvních tří dnů nezdál, ale čtvrtou noc jsem zapoměl na minutce zmáčknout Start/Stop a probudil jsem se až asi po pěti hodinách. A nechtělo se mi vstávat. Že já vůl jsem sem jezdil...Ale vždyť vlastně o nic nejde, takže vzhůru na nohy a zvesela do nového dne. Veselý vůl posnídal dvě veselé krávy a vyrazil do pole, aby nahnal, co zaspal, než se zase okruh promění v džungli těl.

V dalších dnech jsem podobnou chybu už neopakoval a ustálil jsem se na denním režimu, který by mohl do budoucna fungovat. Jakém? To si nechám pro sebe. To je drazé zaplacený poznatek a děkuji Obecnímu úřadu své domovské obce Bradlec, že tohle mé sbírání zkušeností finančně podpořil.

Součástí denního režimu byly i večere, které pro elitní závodníky byly servírovány vždy mezi 19.00-19.30. To byly takové světlé chvíle, kdy jsme u jídla utužovali přátelství. V průběhu závodu se jasně vykryštovala anglicky mluvící sekce a když nám jeden z pořadatelů, Jean-Pierre, servíroval i pivo, na naše dotazy vždy odpovídal „Yes. My taylor is rich.“ Zřejmě studoval angličtinu s četníky. Ono taky Saint Tropez není daleko.

Kromě večerů nám toho ale pořadatel moc neposkytl. Na občerstvovače se střídaly jen banány, pomeranče a dva druhy sušenek, přičemž během dne byly obvykle 2-3 z těchto surovin zcela vyžrány hejnem kobylek jdoucích pro charitu. Doktor byl jen na zavolání, naštěstí jsem ho nepotřeboval, a když obden večer přijel masér, první šel na řadu pořadatel.

Za podrobnější zmínku stojí návštěva osteopata, to je ten, co rovná kosti v těle. Urostlý chlap si sebou přivezl několik subtilních osteopatických dorostenek a podrobil je praxi na

závodnicích. Tak jsem si řekl, že je vyzkouším, jestli mi dokážou pomoci s bolestí v zádech. Ulehl jsem tedy na lůžko a svěřil se něžným dívčím ručkám. Napřed si mne řádně osahaly a pak že mi uvolní krční páteř. No, kroutily mi hlavou sem a tam, strkaly si ji všude možné, ale vrcholný okamžik, tj. ono slastné křupnutí, se nedostavil. Já jsem jim totiž neprozradil, že jsem si to krátce předtím udělal sám. Tedy to křupnutí, mám už na krční páteř vyzkoušené cviky a chvaty.

Jako vrcholné číslo jejich umění pak přišlo na řadu uvolnění hrudní páteře. Šéftrenér mi zkřížil ruce na prsou a vylosovaná dorostenka mi na ně postupně tlačila, pak nalehávala a když to nestačilo, vylezla si na mne celá. Ani po několika dalších pokusech a vystřídání děvčat se však vrchol nedostavil. Aspoň u mne ne. A v zádech mne bolelo pořád. Na to se zjevně šéf už nemohl dívat a bez varování na mne vletěl plnou vahou. A šup, už to bylo. Takže jsem poděkoval a vyrazil zase na trať. Zážitek to byl rozhodně zajímavý, ale po pár metrech jsem konstatoval, že mne to bolí stejně jako předtím. Jaké pak bylo moje překvapení, když jsem po prvním nočním minispánku vstal a po bolesti ani památky. A vydrželo mi to až do konce závodu!

Jak jsem již uvedl, organizace závodu nebyla nic moc. Předposlední den ráno byl odstartován i závod na 24 hodin, kde jsem měl 4 přátele z chodeckých řad, a v propozicích jasně stálo, že po dobu tohoto závodu bude okruh uzavřen pro veřejnost. Nebyl. Eura byly důležitější než bezpečnost závodníků. Večer pak navíc celé nábřeží zhaslo a přímo vybuchla ohňostrojevá show. Měli totiž státní svátek. To se nedalo dělat nic jiného než vzít foťák a fotit.

Pořadatelé nás trochu trápili hlady, byli jsme odkázáni na své zásoby, k dispozici sice dali malou kuchyňku, ale pro mne byla nepoužitelná, protože auto jsem měl v prostoru před cílem, kdežto kuchyňka byla za ním a cesta zpátky vedla jen přes celý okruh, pokud jsem si tedy nechtěl zbytečně přidat stovky metrů a obcházet to jinudy. A jít přes kilometr s konvicí vařící vody by asi nebylo to nejlepší. Naštěstí jsem měl malý plynový vaříč. Čerstvou bagetu mi vždy donesl manžel maďarské závodnice, když šel na nákup. Cena byla jedno pivo Holba. Naštěstí mne pivovar opět materiálně vybavil.

Prosákla se i historka, jak si jeden z nás, jistý Jean-Claude, odskočil do blízké restaurace na pořádný oběd. Ovšem po těch pár dnech na trati ostatním hostům zrovna nevoněl a protože ani jeho oblek nebyl zcela bez závad, vedení restaurace na něj zavolalo policii. Jak to dopadlo, se mi už nedoneslo, ale fakt je, že Jean-Claude hlady nezemřel a závod dokončil.

Jediné, co musím pořadatelům pochválit, byla čistota. Podél trati byly rozmístěny popelnice a pytle na odpadky, které po naplnění ihned měnili, a když náhodou zůstal na trati nějaký ten pozůstatek od čtyřnohých závodníků (ano, i psi dostávali čipy a vydělávali pro nadaci), brzy se objevil obecní počist'ovač a smetl to do sběrné nádoby.

Ta čistota se týkala i mobilních WC. Několikrát denně přijel kadibudkocuc a vše vyčistil, vydezinfikoval a doplnil papír. Toho papíru ale bylo pro všechny stejně málo, tak to k posezení chtělo vždycky využít chvilku krátce po čištění. Kadibudky byly ovšem umístěny jen na jednom místě, a to mělo jednu velkou nevýhodu. Na okruhu nebylo kde. Na jedné straně volné prostranství či předzahrádky restaurací, na druhé straně moře a kotviště jachet. A hlavně všude spousta lidí. Někdy jsem došel k těm kadibudkám opravdu jen s největším úsilím. Jednou jsem se takhle snažil úporně myslet na něco

jiného, abych to donesl a u toho jachtklubu zrovna chlap začal hadicí mýt jachtu. Tolik se mi chtělo k tomu proudu vody přidat... Naštěstí budky byly hned za rohem. Ale bylo to o fous.

Monaco mne překvapilo po stránce jazykové. Domníval jsem se, že to bude jen samá francouzština, ale té jsem slyšel sotva třetinu. Více jsem zaregistroval angličtinu, i ty školní děti, které o hodinách tělocviku vyhnali na okruh naběhat nějaká ta eura, mluvili anglicky. Třetím nejčtenějším jazykem byla italština. Občas jsem náhodou zaslechl i ruštinu, či něco z oblasti jazyků urgofinských. Češtinu ne. Ono si také jen stěží lze představit českého turistu, který v Monacu

přispěje na nadaci. To jen já přispěl. Kromě vychozených 617EUR, které ovšem nešly z mé kapsy, jsem přispěl i 20EUR, které jsme dávali jako zálohu na čip. Když jsem vracel čip, peníze jsem jim nechal na charitu a vzal si místo toho hrníček na památku.

Ten nedostatek češtiny na okruhu mne ale jednou v noci dovolil česky oslovit podnapilého mladíka, který se snažil přestavět kužely na trati: „Co blbneš, ty ...“, přičemž jsem použil jadrný výraz pro genitál. Překvapeně se na mne podíval, ale než se zmohl na odpověď, poslal jsem ho hned vedle.

Poslední okamžiky závodu nebyly tak srdečné jako v Antibes, sice se objevilo pár borců v kostýmech a sem tam nějaká ta vlaječka, ale já s tou svojí finišoval celý poslední okruh úplně zbytečně, protože jsem prošel asi 3 minuty po konci závodu a už mi ho neuznali. Když uvážím tento okruh navíc a metry, které jsem nachodil z okruhu k autu a zpět, a fakt, že jsem snad žádný okruh nešel nejkratší stopou, trůfám si říct, že jsem ve skutečnosti nachodil přes 625km.

Jinak jsem závod absolvoval v pohodě, první den jsem ušel těsně přes 100 km a v dalších dnech pravidelně 70-75 km, měl jsem na všechno dost času, tak jsem vždy v klidu pojedl, přemazával nohy, měnil boty a oblečení, nikdy jsem nešel úplně „na doraz“ a výsledek byl (kromě toho pěkného výkonu), že pravá noha byla úplně bez puchýřů, na levé jeden velký, na který jsem si založil již cestou v autě a v závěru závodu dva malé puchýřky na patě a jednom z prstů levé nohy. A když jsem ve sprše rozbalil ten velký puchýř, zjistil jsem, že je krásně suchý a téměř zahojený. Inu, tak dobře jsem si ho ošetřil...

Žaludek fungoval taky bezvadně, snažil jsem se používat minimum energetických prostředků a vyzkoušel mnoho nového z oblasti běžné stravy, která mi ale v posledních dvou dnech rapidně docházela. Nepříjemné pocity v žaludeční oblasti jsem měl pouze při pohledu na obrovskou centrifugu, horskou dráhu a padací věž, kolem kterých jsme neustále procházeli.

Na rozdíl od loňska nás tentokrát celý závod provázelo nádherné počasí, škoda jen, že větší část okruhu vedla ve stínu budov, mohl jsem se trochu opálit. V tom stínu občas foukal nepříjemný chladný vítr, takže jsem někdy řešil otázku, co na sebe. Byl jsem tam sám, bez doprovodu, žil jsem 8 dní v autě a na okruhu, bez internetu, jen sem tam nějaký ten telefonát a SMS. Úžasné vyčištění hlavy. A skončil jsem v takovém stavu, že jsem si bez problémů odřídil těch 1700km autem domů.

Jestliže jsem na začátku článku tvrdil, že jsem se k princezně nedostal blíž než na 7 metrů, mýlil jsem se. Já totiž znal jen tu Stephaniei. Jak jsem se ale po závodě dozvěděl z tisku, v sobotu na okruh nastoupil taky Albert Grimaldi, známý více jako princ Albert II, současný nejvyšší představitel Monaca, se svou ženou Charlene, taky princeznou. A tuhle blondýnku jsem přece několikrát na trati potkal, dokonce jsme se i pozdravili a možná prohodili i pár slov! Albert byl v cíli klasifikován na 5732. místě s výkonem 4119m, Charlene na 3820. místě s 12357m.

Tak vidíte, že titulček nelhal. Monaco bylo opravdu dobyt. Vždyť jsem porazil jeho vládce na celé čáře, nekonečné čáře, www.nofinishline.com ...

